

Exact despre asta era vorba cu Dorina și cu Ionuț, băiatul ei bolnav: mulți în jurul lor păreau că ar ști despre ce e vorba, dar nimeni nu știa. Dorina e cu trei ani mai mare decât mine și în copilărie am petrecut multe veri în vacanță la Ștefan cel Mare, la bunici. Era o fată subțire și blondă, avea o față care încă părea în lucru. Era ceva neterminat în sprâncenele ei de un blond spălăcit, în buzele care nu căpătaseră o culoare mai vie, în obrajii supti, fără pic de culoare. Nu puteam să zic nimănui, nu am putut să zic niciodată, însă mi s-a părut că era de-o tristețe care mai devreme sau mai târziu avea să atragă moartea. Era un gând atât de tâmpit, o deliberare atât de superficială și de intimă în același timp, încât nu puteam s-o comunic. Pe la cincisprezece ani a devenit de o rară frumusețe: tristețea s-a transformat în mister, pielea ei albă părea strălucitoare, iar părul blond ai fi zis că era fosforescent. O ușoară formă de prostie o făcea aproape fermecătoare. La optsprezece ani s-a căsătorit cu un tip mai mare decât ea cu vreo zece ani și peste un an l-a făcut pe Ionuț, care acum are un sindrom neuromotor. I-a apărut la vârsta de opt ani și a fost un adevărat cutremur în familie. O dată așa, în general, din cauza nenorocirii care se abătuse asupra lor din senin, apoi pentru că Ionuț era un copil liniștit și respectuos, pe care toți îl iubeau. Dorina o zice cumva dintr-un singur sunet, dintr-o respirație: „sindrom neuromotor de tip periferic, sindromul Guillain-Barré“, ca pe o mică poezie și cu lehamitea pe care o au funcționarii când îți spun ce acte îți trebuie pentru un

anumit dosar. În nici patru luni, Ionuț abia dacă se mai putea mișca, mușchii îl lăsaseră de tot, i se atrofiaseră, iar neuronii și axonii erau musafiri zilnici în familia noastră, auzeai frecvent vorbindu-se despre „degenerare axonală” sau „citoschelete neuronale”. „Polineuropatia inflamatorie acută demielinizantă” le ridică mari probleme mătușilor cu opt clase. Cea mai puternică imagine, vedeta amenințătoare a acelor zile urâte, fusese cea cu Ionuț părăsit de puterea mușchilor care îl ajutau să respire. Așa auziseră că se întâmplă în ultima fază a bolii. S-au strâns bani, s-au făcut drumuri multe la București, s-a plâns cât în toți anii dinainte, iar pe la mesele de duminică s-a deschis enciclopedia acelor vorbe cu care se jelesc oamenii când sunt încă vii: de ce, mamă, de ce pe el, când sunt atâția nenorociți pe lumea asta, nefericită a fost și fata asta de când o știu etc. Dorina și-a reprimit din partea destinului fața spălăcită din copilărie. Au mers la mai mulți doctori, din spital în spital, din internare în internare, zilnic apăreau nume noi de medici, cu recomandări dintre cele mai dubioase, aflate din auzite. Pe mine mă țineau la curent mama și Camelia. De câteva ori am fost foarte aproape să mă implic și eu în toată operațiunea, dar lucrurile s-au precipitat și au plecat cu el la o clinică din Ungaria. Tratamentul a fost un succes, în trei luni, cât a stat acolo, mușchii aproape că își recăpătaseră complet funcționalitatea. Numai că banii s-au terminat și s-au întors în țară. Însă tratamentul trebuia să continue și asta trebuia să se întâmple atunci, imediat, nu după o pauză.

Îmi amintesc că au fost multe discuții dacă Dorina să vândă apartamentul. La bancă nu putea să se mai împrumute, pentru că o făcuseră deja, iar iubirea și compasiunea familiei nu aveau totuși atâtea zerouri. Țin minte că m-a sunat mama într-o joi:

— E tragedie, mamă, e mare tragedie!

Am crezut c-a murit Ionuț. Mi s-a uscat instantaneu gâtul.

— A fugit Petre cu banii, a continuat ea.

— Ce bani, care Petre?

— Da, mamă, a fugit Petre cu banii. Ieri a vândut Dorina apartamentul, azi de dimineață, când s-a întors din tură, nu mai erau nici banii unde îi ținea și nu mai erau nici hainele lu' Petre.

— Poate au fugit doar hainele lui Petre cu banii, poate că Petre e la o bere și se va întoarce.

— Cum poți să vorbești așa, chiar nu-ți pasă deloc? Săraca fată, săraca fată...

— Ba da, mă, îmi pasă, îți dai seama, e foarte nasol.

Îmi părea rău, într-adevăr, fata asta chiar nu avusese noroc. Și în principal era vorba de norocul de a se naște într-un orășel de câmpie din România, în care femeia trebuia să sufere, să plângă, să fie chinuită.

— Hai să mergem pe la ei, a zis Camelia.

— Aa, nu, nu, lasă, poate mâine, poi-mâine...

— Nu, hai, să mergem acum, serios. Să vezi ce-o să se bucure!

— Și tata?

— Hai, mai stăm și mergem mai încolo. Sun-o, dacă vrei, și pe Alex.

— Nu, nu cred că vine Alex, ne complicăm, probabil e cu Ve la masă. Las-o, mai stă cu mama.

— Pfuu, da, o plăcere pentru ea!

— Face eforturi, să știi.

— Am văzut.

Nu aveam nici un chef să-l văd pe Ionuț, să aud toate amănuntele bolii și să-și ridice Dorina de la sol toată escadrila suferinței. Parcă o vedeam scoțând acte, dosare, povestind lucruri triste. Nu ne mai întâlniserăm de câțiva ani, dar mă gândeam că așa trebuia să fie.

Când am intrat în apartamentul ei, se auzea tare un post de muzică de la televizor. Era bucuroasă, a sărit pe mine, m-a pupat și mi-a reproșat că nu ne-am văzut în tot acest timp. I-am zis că sunt cu munca până peste cap, ceea ce era o minciună, dar că de-acum o să ne vedem mai des, ceea ce era, de asemenea, o minciună. Ne-a invitat în sufragerie, unde, când am intrat, am văzut-o pe Oana. *Wow*, mi-am zis, Oana Vâlcu, și *wow* a fost tot ce mi-a ieșit pe gură. Cred c-am făcut o față de idiot, pentru că m-am surprins apropiindu-mă de ea cu mâinile întinse înainte, exact ca fantomele din *Scooby-Doo*. A ridicat și ea mâinile, nu știu cât o fi fost de șocată de entuziasmul meu, ne-am îmbrățișat.

— Ce mai faci? am întrebat-o.

— Dar tu ce mai faci?

— De când ești prin oraș?

— Ați venit de Paște?

— Ce facem, punem de la început toate întrebările, ca să ne ocupăm apoi liniștiți de răspunsuri?

A spus ceva, dar n-am înțeles exact ce, am resimțit ultima ei întrebare ca pe o altă întrebare: „Ați venit de Paște?” însemna oare „Ați venit sau ai venit?...”. Mi s-a făcut rușine că mă gândisem la asta, trecuse atâta timp. Cum naiba să gândești așa? Și, cu fiecare secundă care se scurgea, mi se făcea rușine și de scena de mai devreme, cu mine foarte entuziasmat de întâlnire. Căcat, până la urmă sărisem pe ea ca un câțel care-și așteaptă stăpânul seara la ușă. Și pe cine? Pe femeia... nu femeia, pe fata, că era o fată pe atunci, care-mi provocase cea mai mare durere din viață, care mă strivise. Cunoscusem prin ea durerea aia care se formează în piept ca un organ pe care nu-l aveai înaintea. M-am întors aproape agresiv către Dorina și Camelia, care erau în spatele meu, mă gândeam că poate mă înroșisem la față, pentru că îmi ardea, iar vârful urechilor mă frigeau.

— Unde-i omul nostru, unde e Ionuț? am întrebat eu.

— E la țară, la maică-mea, a plecat azi.

— Am înțeles că e OK, am spus.

— Măi, da, e OK, cât poate să fie de OK, sper ca într-o lună să plecăm cu el afară.

Mă așteptam ca Dorina să turuie despre „procedurile” nefericirii. N-a fost așa.

— Cu ce vă servesc? ne-a întrebat ea, iar eu am zis „vin” și mi-am îndreptat privirea spre Oana, care stătea cu fundul sprijinit pe calorifer și se uita la mine.

Când ni s-au întâlnit privirile, s-a desprins din locul acela, a trecut prin fața mea și, ajunsă în dreptul ușii de la sufragerie, s-a întors spre noi.

— Eu trebuie să plec, a zis și a arătat spre ceasul de la mână.

I-am făcut cu mâna, fetele s-au pupat, au ieșit pe hol, au mai schimbat câteva vorbe, s-au auzit și niște copii coborând scările gălăgioși. Știam că fusesem mârlan, de la acel entuziasm nefiresc trecusem la o totală indiferență, îi întorsesem spatele, fără să aștept nici un răspuns din partea ei. Oana râdea cu poftă în momentul în care m-am întors pe călcâie spre Camelia și Dorina, aștepta să continuăm conversația. Oare ce față a făcut după aceea, în clipele în care am stat cu spatele la ea, până să mă așez pe canapea? Oare ce și-a spus? E foarte probabil, m-am gândit, să fi interpretat schimbarea mea bruscă de atitudine în sensul că zâmbetele și îmbrățișarea de la început nu fuseseră decât o bătaie de joc, o mică, insignifiantă răsplată pentru vara lui '98, iar acum, prin spatele întors și prin indiferență, îi arătasem ce credeam, de fapt, despre ea. Gândul ăsta m-a mai liniștit.

Se îngrășase, avea fundul mai mare, însă la fel de spectaculos. În timp ce vorbeam cu Dorina, o aveam încă în față pe Oana: avea părul negru acum, cu șuvițe blonde, și sânii ceva mai mari – sau poate era sutienul. Am așteptat un moment de tăcere ca să aduc din nou discuția spre ea. Starea mea de panică și faptul că nu părea c-aș fi fost aproape să-i dau de cap mă distanțau cumva de mine însumi și mă făceau să văd scena din afară. Iar astfel, ca spectator, chiar voiam să aflu ce se mai întâmplase cu fata asta.